

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 146/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť FATRA – ING, a. s., Zvolenská cesta 14, Banská Bystrica, zastúpenej predsedom predstavenstva Ing. S. V., pre namietané porušenie základného práva zaručeného čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 62 Cb 41/2002 z 29. januára 2003 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 191/03 z 26. novembra 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť FATRA – ING, a. s., Zvolenská cesta 14, Banská Bystrica, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2004 doručená sťažnosť FATRA – ING, a. s., Zvolenská cesta 14, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej predsedom predstavenstva Ing. S. V., pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) konaním Okresného súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 62 Cb 41/2002 a konaním Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 43 Cob 191/03.

Sťažovateľka uviedla, že okresný súd ju rozsudkom sp. zn. 62 Cb 41/2002 z 29. januára 2003 zaviazal zaplatiť žalovanému v 2. rade trovy konania vo výške 229 533,60 Sk podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku za tri úkony právnej pomoci v súlade s § 13 ods. 7 a § 22 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“). I keď táto vyhláška pripúšťa, že úkony sa posudzujú podľa doby, keď sa vykonali, je tu podľa jej názoru rozpor s ústavou a došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, a to v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. V čase, keď okresnému súdu podávala návrh, mal by jej prípadný právny zástupca nárok na odmenu za dva úkony právnej pomoci podľa vtedy platnej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení neskorších predpisov. Ďalej uviedla, že uplatňovanie vyhlášky č. 163/2002 Z. z. na konanie začaté pred jej účinnosťou porušuje zásadu rovnosti účastníkov konania od začiatku konania a mala byť použitá stará vyhláška. Sťažovateľka okresnému súdu vytýka, že otázka vyčíslenia trov konania nebola predmetom rozhodovania na pojednávaní, pričom počet úkonov a vyčíslenie trov konania bolo doložené až neskôr. Tieto skutočnosti boli aj predmetom odvolania, čo však krajský súd nevzal do úvahy a potvrdil rozsudok okresného súdu. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu v časti platenia trov konania zrušil a aby vydal dočasné opatrenie a odložil vykonateľnosť napadnutých právoplatných rozsudkov až do rozhodnutia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy nesprávnym použitím vyhlášky č. 163/2002 Z. z. krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 191/03 dňa 26. novembra 2003.

Právo na právnu pomoc zodpovedá povinnosti orgánu verejnej moci vrátane súdu konať tak, aby oprávnená osoba mohla užívať výhody plynúce z tohto základného práva.

Pod právnou pomocou možno identifikovať poskytnutie kvalifikovanej pomoci v konaní civilnom alebo trestnom, ide napr. o zastupovanie, advokátske služby, tlmočenie, znalecké konanie a iné.

Právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy zodpovedá povinnosti štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy vytvoriť podmienky pre dostupnosť právnej pomoci, a to v rozsahu konania pred príslušným orgánom (I. ÚS 58/01).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sú všetci účastníci konania pred všetkými orgánmi verejnej moci aj súdmi rovní.

Sťažovateľka neuviedla, akým konaním malo dôjsť k porušeniu jej základných práv zaručených čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy pri určení trov konania v jej civilnej veci. Táto povinnosť pre ňu vyplýva z dikcie ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľkou namietaným postupom nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv, ktoré garantujú rovnosť v konaní a taktiež ani k odmietnutiu práva na právnu pomoc.

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená, ak opísaným konaním orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98).

Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť, preto ústavný súd nevyzval sťažovateľku na odstránenie ďalších nedostatkov sťažnosti, napr. právne zastúpenie advokátom, uvedenie dôkazov a formuláciu petitu rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2004